

PENZION

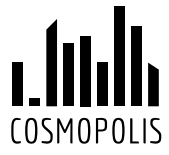
u Portugalsku

JULIE CAPLINOVÁ

Tyrkysové zátoky, zlaté útesy a dechberoucí výhledy

COSMOPOLIS

Nickovi, Ellie a Mattovi
za všechny chvíle strávené v našem malém ráji

PENZION

u Portugalsku

JULIE CAPLINOVÁ

PŘELOŽILA JANA DRÁPALÍKOVÁ

Originally published in the English language by HarperCollins Publishers Ltd. under the title THE HOTEL BY THE SEA

Copyright © 2026 Julie Caplin

Translated under licence from HarperCollins Publishers Ltd.

Julie Caplin asserts the moral right to be acknowledged as the author of this work.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026

Translation © Jana Drápalíková, 2026

Cover illustration © Kateřina Čermák Brabcová, 2026

ISBN 978-80-271-5826-3

Kapitola 1

Rebecca si zula žabky a šaty odhodila na jedno z lehátek. Na blankytné obloze stoupalo nad obzor zářivě zlaté ranní slunce. Usmála se. Tomu se říká ráj. Když se podívala na průzračnou vodu bazénu, ta všudypřítomná tíha, která jí spočívala na ramenou, jako by najednou zmizela. V tuto denní dobu byl bazén jen její, i když vzhledem k velikosti penzionu, nebo dnes už spíš malého butikového hotelu, zřejmě nehrozilo, že by byl někdy přeplněný. Ve skutečnosti se cítila spíš jako host než jako místní lektorka pilates, pokojská a servírka v jedné osobě.

Když včera odpoledne přijela, rodina Rebelových ji přivítala tak vřele, že si opravdu nepřipadala jako jejich zaměstnankyně – přestože stále zůstávala trochu nedůvěřivá. Po drtivém zklamání z minulého měsíce se to všechno zdálo být až příliš dobré, než aby to byla pravda.

Dost, Rebecca, napomenula se ostře. *Můžeš si za to sama*. Narovнала se, nasadila si plavecké brýle a jediným plynulým pohybem se ponořila do bazénu. Šok z chladné vody jí vyrazil dech a ona se zuřivě snažila bojovat s nutkáním rychle vylézt ven. Sakra, ta je ale studená! Přinutila se pokračovat a zamířila na druhý konec bazénu svižným a efektivním kraulem, při němž si postupně zvykala na teplotu vody.

Je to tak, člověk si zvykne na všechno. Uplavala několik délek a užívala si ten skvělý pocit síly a schopností svého těla – milovala plavání. Pak si skrz mokrá skla brýlí všimla rozmazané postavy na břehu. Ucítla náraz vln, když ten člověk skočil do bazénu. Ať už to byl kdokoli, okamžitě nasadil svižné tempo a energicky rozrážel vodu.

Zastavila se na konci bazénu, aby mohla vetřelce pozorovat, mírně podrážděná tímto vpádem a náhlým rozvířením její vody, v níž si právě užívala pohodové plavání. Byl to muž s dohněda opálenou pletí a tmavými vlasy, který při tempech divoce a odhodlaně stoupal a klesal nahoru a dolů, jako by se snad chystal někoho zabít. Sledovala jeho efektivní styl, ohromena úsporností pohybů. Měl dobrou techniku a byl rychlý. Rty jí zvlnil malý úsměv – vsadila by se, že ona je rychlejší.

Počkala, až dorazí k jejímu konci bazénu. Sotva se dotkl kachličkami obložené stěny, aby se obrátil, odrazila se, nasadila tempo a snažila se s ním držet krok. Pak se samolibým uspokojením, že na něj stačí, záměrně prodloužila záběry a zesílila kopy, aby ho předstihla. Když doplavala na opačný konec o tři tempa před ním, zalilo ji dětinské potěšení. Soutěživost měla ona i její sourozenci prostě v krvi. Pošetile spokojená sama se sebou provedla obrátku a znovu se odrazila; tentokrát zvýšila svůj náskok o další dvě tempa. Po deseti metrech si ale uvědomila, že nabral rychlost a dohonil ji. Pohlédla na něj a on se na ni usmál. Úsměv mu oplatila.

Hra začíná.

Při obrátce se oba vrhli vpřed ve stejný okamžik. Tentokrát zabrala víc, její vrozená soutěživost ji zcela ovládla. Ten muž nemá poněti, proti komu stojí, protože Rebecca Hayes-Loveová

nezná slovo *porážka* – alespoň na poli sportu. Její milostný život byl možná jedna velká katastrofa, ale jestli ji dospívání se dvěma staršími bratry, bláznů do ragby, něco naučilo, tak to, že jediný způsob, jak přežít, je najít si oblast, v níž je dokáže porazit. Jejími zbraněmi byly běh, cyklistika a plavání, v tom všem vynikala. Navzdory svým úspěchům, trofejím a medailím ale nikdy nemohla překonat úspěchy svých bratrů, které zahrnovaly ragbyové trofeje a působení v národním týmu. Toho si její rodiče cenili mnohem víc než jejích „nevýznamných“ úspěchů.

Jejda, ztratila koncentraci. *Soustřed' se, Rebecca*. Muž se dostal už o dva metry před ní. Tak to tedy ne – on ji neporazí. Opřela se do toho a soustředila se, aby vši silou rozrážela rukama vodu a kopala. Dostala se do vedení a obracela jako první; teď už ze sebe vydávala opravdu všechno a poháněna odhodláním se řítila vpřed. Nevzdá se, přestože jí začínají hořet plíce, ne když vyhrává. A pak byl najednou vedle ní. *Zatraceně*. Je rychlý. Plavali na stejné úrovni. Obraceli současně. Odrazila se vpřed, projela pod vodou dobrý metr, ale pár vteřin poté, co se vynořila, tam byl znovu a doháněl ji, tempo za tempem. Zaťala zuby. Zvýšila úsilí a její paže zuřivě prořezávaly vodu. Musí uznat, že má výdrž, ale to je vše, nic víc. Další obrátka. Znovu se odrazila a pažemi jako lopatkami větrného mlýna si razila cestu vodou.

Uplavali další dva bazény, ale pokaždé, když se dostala do vedení, ji dostihl. Ignorovala kyselinu mléčnou hromadící se ve svalech. Když dorazili na konec dráhy, dotkla se stěny tři metra před ním a ušklíbla se pro sebe. *Ano. Pořád to zvládám*. Když se ale chystala znovu odrazit, uvědomila si, že se zastavil.

Triumfálně doplavala na druhý konec bazénu, vděčná, že mohla trochu zpomalit. Když se otočila, zjistila, že vylezl ven,

posadil se na břeh a dlouhýma, štíhlýma a velmi opálenýma nohama kýval ve vodě.

Pod vodou vítězoslavně sevřela ruku v pěst. Porazila ho. Jenže sotva dýchala a potěšilo ji, když viděla, že jeho hrud se zvedá stejně těžce jako ta její. Srdce jí bušilo tak silně, až cítila, jak jí krev pulzuje v žilách.

Při pohledu na něj musela polknout. Měl opravdu krásný hrudník, opálený, široký a svalnatý, nepřipomínal ale nabušeného kulturistu, ne, měl pěkně vypracovanou postavu atleta. Moc hezky se na něj koukalo. Nebylo by moc okaté, kdyby se chvíli ovívala?

Tentokrát si dopřála čas, přeplavala k němu a vytáhla se na okraj bazénu vedle něj.

Jeho tvář se rozzářila, slabě jí pokynul a stále trochu zadýchaný pozdravil: „Ahoj. Málem jsi mě zabila.“

Usmála se; plíce jí pracovaly na plné obrátky, aby získaly kyslík, zatímco v žilách se jí rozlévala čistá radost. Mohly za to endorfiny vyvolané námahou i čistě ženské potěšení po tom okouzlujícím úsměvu.

„Páni, jsi rychlý,“ pochválila ho, jakmile se znovu mohla nadechnout.

„Ty jsi byla rychlejší,“ uznal.

Přikývla a nedokázala skrýt tak trochu triumfální úsměv.

„Pro dnešek,“ dodal.

Zvedla obočí.

„Příště,“ dodal s šibalským mrknutím, „vyhraju já. Nečekal jsem, že dnes ráno se mnou bude v bazénu žralok.“

„Jsem ochotná dát si odvetu, kdykoli budeš chtít,“ odpověděla se smíchem.

Také se zasmál. Po pohledné tváři mu přitom stékaly pramínky vody a široký úsměv odhaloval silné bílé zuby zářící z temně opáleného obličejce. Uplatnil by se jako model v reklamě na zubní pastu.

Napřáhl k ní paži. „Felipe.“

Přijala ji a vnímala jeho pevný a rozhodný stisk, když jí krátce a zdvořile potřásl rukou.

„Rebecca,“ odpověděla s dalším úsměvem. Kdo by neocnil chlápka, který bere věci sportovně?

„Felipe!“ zakřičel ženský hlas. „Potřebujeme tě.“

Úsměv mu pohasl a ohlédl se přes rameno. „Ach jo, povinnost volá. Musím jít. Ale určitě se ještě uvidíme.“ Vstal a shlédl na ni. Najednou si uvědomila, že má na sobě dvoudílné plavky, které neoponechávají moc prostoru pro fantazii. Takové obvykle nenosila. Bohužel se dnes ráno už nemohla dočkat, až půjde do vody, a popadla první, co jí přišlo pod ruku. Teď toho litovala, ale musela Filipovi přičíst k dobru, že se jí dívá do očí a nesjíždí pohledem níž. Žádný div, nebyla žádná *femme fatale* – spíš takový chlapecký typ – a obvykle pozornost mužů nepřitahovala. Tělo s širokými rameny jí dobře sloužilo a byla na ně hrdá, ale věděla, že není zrovna sexy.

„Taky musím jít,“ řekla a pohlédla na hodinky. Dnes ráno měla v deset hodin schůzku s novým šéfem.

Felipe vstal, přešel přes kamennou terasu ke dveřím na vzdáleném konci usedlosti a tam jí zmizel. A kdo by jí mohl vyčítat, že se tím výhledem trochu pokochala, vždyť je přece také jen člověk. Ještě se tu úplně neorientovala, protože přijela teprve včera večer, ale myslela si, že tam někde budou pokoje. Musí to být host.

Mohla si dopřát ještě pár minut. Opřela se, obrátila tvář ke slunci, aby jí paprsky zahřály chladnou pokožku, a přemýšlela o tom, co jí dnes čeká. Úvodní schůzka, kde by se měla dozvědět o svých každodenních povinnostech. Když dorazila do krásné venkovské usedlosti, která tvořila hlavní část areálu, seznámila se u večeře s několika členy rodiny Rebelových a z té záplavy jmen se jí až zatočila hlava. Strašně moc toho namluvili, a všichni současně, takže vlastně neměla šanci ujasnit si, kdo je kdo, ale bylo jasné, že všichni nějakým způsobem pracují v rodinném podniku.

A teď dost přemýšlení, musí se dát do pořádku a jít se setkat s člověkem, který bude příštích pět měsíců jejím šéfem.

Kapitola 2

„Vrať mi to!“ Katerina oběhla Felipa a pronásledovala svou mladší sestru, která držela nad hlavou tužku na oči. Cristina vklouzla za něj a použila ho jako bariéru, zatímco na ni Katerina znovu křikla: „Vrať mi to!“

Vítej v blázinci, pomyslel si a s úšklebkem, o němž věděl, že působí otravně, vytrhl Cristině tužku z ruky a držel ji nad hlavou, daleko mimo dosah mladší dívky i její sestry.

„Felipe!“ zaprotestovala dvanáctiletá Cristina nadurděně. „Co tu děláš?“

Odmlčel se, naoko se zamračil a položil si prst na bradu. „Aha, bydlím tady. To musí být ono.“ Usmál se na drobnou postavu stojící před ním.

Ze všech dívek z rodiny byla nejmenší, což ji štvalo. Ovšem bohatě to vynahrazovala silou své osobnosti. Rozhodně nebyla žádná chudinka. Přestože v době, kdy jim zemřel otec, byla ještě maličká a musela se tvrdě poprat se zármutkem, který rodinu zasáhl. Eduardo Rebelo i jeho bratr Emilio zahynuli při dopravní nehodě. Neopatrný řidič projel příliš rychle zatáčkou a srazil oba muže přímo Filipovi před očima. Jemu tehdy bylo pouhých dvacet.

Felipův život se poté změnil k nepoznání. S truchlící matkou,

dvěma zdrcenými sestrami a třemi zničenými sestřenicemi se jeho sen o cyklistické kariéře přes noc rozplynul.

Podíval se na tužku, kterou držel v ruce. „Hmmm, myslím, že si ji nechám, je to přesně moje barva.“

„Ne,“ naříkala čtrnáctiletá Katerina, „je moje. Ona...“ ukázala našťavaně na svou sestru a oči jí blýskaly slibem odplaty, „mi ji ukradla!“

„Neukradla,“ popřela Cristina zpěvavým hláskem. „Byla v koupelně. Kdo ji našel, toho je.“

„Musela jsi ji vzít z mého pokoje!“ zaječela Katerina a vrhla se s rozhořčením na sestru, která zapištěla a utekla na druhou stranu pohovky.

„Nebo to možná byla Ana,“ nadhodil Felipe s ďábelským výrazem a myslel tím jejich starší sestru. Obě dívky se na něj rozhořčeně podívaly. „Ne,“ řekly jednohlasně a prudce se zastavily, přesně jak očekával. Šok a náhlá sesterská loajalita je spojily a obě se na něj zamračily.

„Ana by to nikdy neudělala,“ prohlásila Katerina.

„Ne, to by neudělala,“ přidala se Cristina. „To je od tebe hnusné, Felipe.“

„Takže teď jsem ten špatný já,“ uzavřel a smutně zavrtěl hlavou. Obě se rozesmály, protože si uvědomily, že si z nich dělá legraci, a následovaly ho do prostorné rodinné kuchyně, kde u velkého borovicového stolu seděla jeho matka s konvicí horké kávy a talířem čerstvého pečiva.

„Dobré ráno, *mãe*,“ pozdravil Felipe a sklonil se, aby ji políbil na mírně prošedivělé vlasy.

„Felipe, ty už jsi doma? Kdy ses vrátil? Neslyšela jsem tě.“

„Včera pozdě večer.“

„Ale copak? Tvoje přítelkyně s tebou nechtěla nic mít?“ zeptala se Cristina, ta malá potvůrka.

„Cristino!“ okřikla ji Felipova matka, ale v očích jí zajiskřilo pobavení. Když viděl, jak často se v poslední době zase usmívá, byla to pro něj pokaždé úleva. Trvalo dost dlouho, než se celá rodina dokázala vzpamatovat a přestat truchlit.

„Dnes ráno mám schůzku. Rozhodl jsem se, že bude jednodušší jet zpátky autem večer než riskovat ranní dopravní zácpu.“

Cristina se posadila ke stolu, opřela si bradu o dlaně a prohlížela si ho. „Takže to tedy byla známost na jednu noc.“

Katerina se zahihňala.

Jeho matka stiskla rty a držela se, aby děvče nenapomenula, pravděpodobně proto, že zoufale toužila po tom, aby si našel nějakou milou dívku a usadil se, což on absolutně neměl v úmyslu. Ve svém životě měl až moc žen, o které se musel starat, vážně nepotřeboval další.

Do místnosti vešla Ana. Díkybohu. Jeho nejstarší sestřeniče byla mnohem kultivovanější a ohleduplnější než její mladší sestry.

„Ahoj Ano,“ uvítal ji a ona mu lehce pokynula hlavou.

„Jezdí do Lisabonu, aby utekl před vámi, vy dvě harpyje!“ Ana nevzrušeně obešla stůl, pohladila tetu po rameni a posadila se naproti Felipovi.

Jeho matka Maria mu nalila jeho oblíbenou *meta de leite*, tradiční kávu s mlékem, a podala mu šálek. „Dej si, Ana dnes ráno pekla.“ Ukázala na talíř s několika *bolo de arroz*, na jejichž povrchu se lákavě třpytila křupavá cukrová krusta.

Vzal si lehce drobný muffin a zakousl se do něj. Rýžová mouka mu dodala texturu a citronová kůra svěží chuť. Bylo

to jeho oblíbené pečivo a jeden si za tu dřinu v bazénu zasloužil. Musel se hodně snažit, aby s tou novou zaměstnankyní udržel krok. Musela to být ona, mezi hosty v tu chvíli nikdo takový nebyl.

Byla rychlá a měla krásný úsměv. Přemýšlel, jestli je svobodná, i když předpokládal, že pokud souhlasila s tím, že tu bude několik měsíců pracovat, tak asi neměla doma žádné skutečné závazky.

Mohlo by být fajn strávit s ní nějaký čas. Měl pocit, že by nebyla proti, kdyby si to spolu rozdali i jinak než jen v bazénu. Možná, stejně jako on, hledala jen špetku bezstarostné zábavy během léta.

Napil se kávy a uvědomil si, že na něj matka mluví. „Promiň, *mãe*, trochu jsem se zamyslel.“

„Ptala jsem se, jestli bys měl čas schválit dnes nové menu.“

„Jasně,“ odpověděl a vyměnil si rychlý pohled s Anou, která se na něj diskrétně usmála. Jeho matka pracovala v kuchyni ještě předtím, než se narodil, a byla naprosto geniální, pokud šlo o chutě a místní jídlo. Lidé dokázali jet kilometry daleko, jen aby se najedli v jejich restauraci. Bylo tedy záhadou, proč ho stále žádala o schválení sezonních změn menu – jako by někdy s něčím nesouhlasil, a navíc měl na práci milion jiných věcí. Potlačil netrpělivost. „Co kdybychom si to prošli ve dvě hodiny?“

„Děkuju a řekneš mi, co si myslíš o těch nových máslenkách, které bych ráda koupila.“

Felipe se usmál a doufal, že mu nevidí až do žaludku. Miloval ji z celého srdce a ona měla vynikající vkus – nepamatoval si, že by se někdy postavil proti jakémukoli z jejích návrhů.

„Můžu si v sobotu vyměnit směnu s Cristinou?“ ozvala se Katerina.

„Ne!“ zapištěla její sestra rozhořčeně. „Chci si jít zaplavat!“

„Ale já mám něco naplánované,“ protestovala Katerina.

Dívky se hned pustily do hádky. Felipe se zhluboka nadechl a přemýšlel, jak by zareagovaly, kdyby vstal a odešel. Jak je znal, pronásledovaly by ho chodbou a skákaly by po sobě jako dvě rozjívené opice. „Co je v rozpisu?“ zeptal se přísně, přestože to moc dobře věděl, jelikož ho minulý týden sám schválil.

Katerina trucovitě našpulila rty, to jí šlo moc dobře.

„Vy dvě pracujete na střídačku každou sobotu dopoledne.“ Felipe si prohrábl vlasy. „To je fér.“

„Ano, ale Cristina si může jít zaplavat kdykoli. Stejně nemá žádné kamarády.“

„To není pravda. Já mám opravdové kamarády. Ty jen chceš jít za Bernardem, abyste na sebe mohli dělat zamilované oči.“

„To teda ne,“ vyhrkla Katerina, zrudla a hodila po setře lžičku.

Felipe se chytil stolu, zaklonil hlavu a zvedl oči ke stropu. Občas si přál, aby mohl odejít a žít ve svém hezkém bytečku v Lisabonu a nechat je všechny osudu. Jenže to nebylo možné. Když zemřeli jeho otec a strýc, musel převzít odpovědnost za penzion, restauraci a rodinu. Všechny je měl moc rád, ale někdy, jako třeba teď, si připadal, jako by žil v zoo.

„Děvčata!“ okřikla je Maria a důrazně tleskla. „To by stačilo. Felipe se sotva vrátil domů.“ Obě přestaly mluvit a spokojily se s tím, že na sebe vrhaly zlostné pohledy a tiše si nadávaly. „Dejte mu pokoj. Ana si s ním potřebuje promluvit o tom novém dodavateli mouky. Vyskytlo se pár problémů.“

Ana se na něj stydlivě usmála. „Možná to nemusí být hned

teď.“ Omluvně pokrčila rameny, což bylo ironické, protože z celé rodiny byla nejméně náročná, jen neměla dost asertivity, aby jednala s dodavateli.

„Proč ne?“ opáčil jemně. „Možná je to nejlepší příležitost, jakou budeš mít.“

Tenhle den bude stát za to, pomyslel si a najednou byl vděčný za tu ranní krátkou a zábavnou epizodu. Byla to po delší době jeho první chvílka s atraktivní ženou, navzdory tomu, co si o něm jeho rodina myslela. Neměl čas ani chuť na nic vážného, ale proč by se nemohl trochu pobavit?

Vědomí, že teď bude dívku z bazénu vídat často, mu dost zvedlo náladu.